

Galeria Estrany-de la Mota

<http://www.estranydelamota.com/>

Passatge Mercader 18
08008 Barcelona, Espanya
T +34 93 215 70 51

WAA. Ballpark

Inauguració: Dissabte, 14 de novembre de 2009, 12.00 h. a 20.00 h.

Exposició: 14.11.2009 – 08.01.2009. Dimarts a dissabtes de 10.30 a 13.30 h. i de 16.30 a 20.30 h.

Artistes: Jean-Marc Bustamante, Miguel Calderón, Alicia Framis, Douglas Gordon + Jonathan Monk, Simon Patterson, Thomas Ruff y David Shrigley.

Usant la metàfora de l'estadi, Ballpark, agrupa els treballs de varis artistes que reflexionen sobre com el futbol resulta més social que esportiu en tant que permeabilitza en la vida de la gent més enllà dels espais que li són propis, esdevenint part d'un substrat col·lectiu.

Aproximant-se més al retrat social, Jean-Marc Bustamante mostra un camp de terra del que en l'any 97 era un barri deprimit de Barcelona. Emmarcada en la sèrie *Barcelona*, la fotografia ens mostra un espai urbà "sense qualitats" i, tanmateix, n'erigeix la dignitat preferint certa defraudació en l'espectador per mostrar quelcom on "no hi ha res a veure" que caure en la falsa compassió. És el que és, vulgar entre els vulgars, i precisament destacable per això.

Miguel Calderón juga amb el *détournement* aplicat a la final Mèxic vs Brasil de 2004. Manipula el document videogràfic mitjançant la descontextualització d'imatges reals de quinze partits en els que s'enfrontaven Mèxic i Brasil (sempre manifestant-se guanyador aquest darrer); i recontextualitzant-les per tal de formar una ficció en la qual Mèxic es declara vencedor, davant l'estupor del públic, amb un resultat astronòmic. Calderón crea una onda expansiva que afecta premeditadament joc i resultat, i experimentalment les reaccions dels espectadors més i menys implicats.

Alicia Framis treballa en la sèrie *Anti-Dog* sobre la violència en vers les dones. La primera de les intervencions té lloc al camp de l'Ajax, on l'afició tenia fama de ser un tant violenta. Emplaça a un conjunt de models vestides amb roba ignífuga, resistent als talls i a les mossegades de gos (metàfora de protecció emprada per parlar de la violència), a que se situïn a una de les entrades del camp, immutables. Petits incidents tenen lloc així com el desmai d'una d'elles que acaba per terra entre el l'alienament que s'instal·la en alguns seguidors que tenen com a objectiu fixat l'accés al camp.

Douglas Gordon i Jonathan Monk proposen en aquesta nova col·laboració la continuació d'una sèrie de treballs que començà a la Fondazione Morra Greco. Formalment, traslladen el concepte d' "acció paral·lela" del llenguatge cinematogràfic, que consisteix en alternar imatges de dos fets que succeeixen de forma simultània en el temps narratiu; aconseguint aquesta alternança mitjançant la il·luminació dels neons que componen la peça. Els dos artistes, separats, concorden un període de temps en el que registren el que fan sota un mètode similar al de l'observació participant. En aquest cas, la final del Barça a Roma, l'espai escollit són dos bars, un a Praga i l'altre a Berlín, en els que s'hi agrupa l'afició per a veure el partit. Adoptant l'actitud del qui va a veure el partit al bar, i posant de manifest com l'alcohol esdevé fonamental en el ritual col·lectiu, la peça pren la funció de marcadors. Aquest compta els gols marcats per Eto'o i Messi, i remarca el temps (com un partit, durant 90 minuts) amb el conjunt de cerveses que ambdós van anar triant; i és que cap altra beguda està més vinculada, internacionalment, al mirar el futbol.

Simon Patterson considera l'esquema que presenta l'alineació dels jugadors al camp com un model més ampli, vàlid per a explicar d'altres composicions i/o realitats estructuralment paral·leles. En clau

d'humor sarcàstic, estableix una equivalència entre les característiques del posicionament i el paper que tenen els jugadors de futbol al camp amb la posició i rol de Jesús i els deixebles al Sant Sopar.

David Shrigley presenta sota el seu prisma irreverent il·lustracions que de forma expressament desmanegada i senzilla que posen de manifest allò més familiar i insòlit, i un subconscient amb certa tendència sanguinària, en aquest cas, del món del futbol.

Els retrats d'edificis de Ruff, hereu de la Nova Objectivitat alemanya, són tan coneguts com les col·laboracions que ha fet amb els arquitectes Herzog & de Meuron, més interessats en la investigació que en forma o estil. De sistema estandaritzat (llum, perspectiva i tècnica), serial i reclusiu; aquests retrats actuen com a fotografies de carnet mostrant una aparença neutral. Deslliurades digitalment dels elements obstrusius, les imatges de la sèrie que contempla edificis en context nocturn (en aquest cas l'estadi Allianz Arena de Munich) mostren que l'arquitectura ha substituït la naturalesa com a paisatge.

D'allò social a allò més individual, del seny a la rauxa, el futbol i l'art demostren que poden compartir un mateix estadi.

— Maria Pons

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ DE GALERISTES INDEPENDENTS
D'ART DE CATALUNYA

Agraïments: Helga de Alvear (Madrid) i kurimanzutto (Mèxic).

*Per a més informació i/o imatges contactar amb galeria@estranydelamota.com.